

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 20 februari 2018 met nummer RvVb/A/1718/0550
in de zaak met rolnummer 1516/RvVb/0733/A

Verzoekende partij	de bvba BAKKERIJ 'T KRAMIKSKE vertegenwoordigd door advocaat Jo DE NUL met woonplaatskeuze op het kantoor te 1750 Lennik, Ninoofsesteenweg 219
Verwerende partij	de deputatie van de provincieraad van VLAAMS-BRABANT

I. BESTREDEN BESLISSING

De verzoekende partij vordert met een aangetekende brief van 16 juli 2016 de vernietiging van de beslissing van de verwerende partij van 26 mei 2016.

De verwerende partij heeft het administratief beroep van de verzoekende partij tegen de weigeringsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Herne van 24 februari 2016 niet ingewilligd.

De verwerende partij heeft aan de verzoekende partij een stedenbouwkundige vergunning geweigerd voor het plaatsen van een broodautomaat op een perceel gelegen te 1540 Herne, Steenweg Asse 26, met als kadastrale omschrijving afdeling 1, sectie D, nummer 270f3.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij dient een antwoordnota en het administratief dossier in. De verzoekende partij dient een wederantwoordnota in.

De kamervoorzitter behandelt de vordering tot vernietiging op de openbare zitting van 9 januari 2018.

Advocaat Jo DE NUL voert het woord voor de verzoekende partij. De verwerende partij verschijnt schriftelijk.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. FEITEN

De verzoekende partij dient op 14 januari 2016 bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Herne een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor “het plaatsen van een broodautomaat” op een perceel gelegen te 1540 Herne, Steenweg Asse 26, met als kadastrale omschrijving afdeling 1, sectie D, nummer 270f3.

Het perceel ligt volgens de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan ‘Halle-Vilvoorde-Asse’, vastgesteld met koninklijk besluit van 7 maart 1977 in woongebied met landelijk karakter.

Er wordt geen openbaar onderzoek georganiseerd.

Het Agentschap Wegen en Verkeer adviseert op 16 februari 2016 gunstig.

De gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar adviseert op 17 februari 2016 gunstig.

Het college van burgemeester en schepenen weigert op 24 februari 2016 een stedenbouwkundige vergunning aan de verzoekende partij. Het college beslist:

“ ...

Het college van burgemeester en schepenen sluit zich NIET integraal aan bij het advies van de gemeentelijke stedenbouwkundig ambtenaar en maakt dit NIET tot haar eigen motivatie.

Het college wenst de commerciële functies te concentreren in het centrum. De centrumfunctie wordt niet versterkt door de plaatsing van deze automaten.

...”

Tegen deze beslissing tekent de verzoekende partij op 3 maart 2016 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 13 mei 2016 om dit beroep niet in te willigen en de stedenbouwkundige vergunning te weigeren.

Na de hoorzitting van 26 mei 2016 verklaart de verwerende partij het beroep op diezelfde datum ongegrond en weigert een stedenbouwkundige vergunning. De verwerende partij beslist:

“ ...

5.6 Beoordeling

a) Hoofdstuk III, afdeling I, artikel 8 van het decreet van 18 juli 2003 betreffende het algemeen waterbeleid (Belgisch Staatsblad 14 november 2003) legt bepaalde verplichtingen op, die de watertoets worden genoemd. Deze watertoets houdt in dat de eventuele schadelijke effecten van het innemen van ruimte ten koste van de watersystemen worden ingeschat. De aanvraag is gelegen binnen een mogelijk overstromingsgevoelige zone.

De aanvraag voorziet in het plaatsen van een broodautomaat van ± 2m². Dit betreft een verwaarloosbare toename van bijkomende bebouwde oppervlakte en betreft geen werkelijke vermindering van de infiltratiecapaciteit van de bodem. In deze omstandigheden kan in alle redelijkheid verwacht worden dat er geen schadelijk effect bijkomend zal veroorzaakt worden in de plaatselijke waterhuishouding, noch dat dit mag verwacht worden ten aanzien van het eigendom in aanvraag. Er dringen zich in het kader van de watertoets

geen maatregelen op inzake overstromingsvrij bouwen of beperkingen inzake de inname van komberging.

b) Het goed is niet gelegen binnen de grenzen van een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of een ruimtelijk uitvoeringsplan. Het maakt geen deel uit van een goedgekeurde niet vervallen verkaveling.

Volgens het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse is het goed gelegen in een woongebied met landelijk karakter. Artikelen 5 en 6 van het KB van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen zijn van (...)

De voorliggende aanvraag tot het plaatsen van een broodautomaat is gericht op handel en is op zich niet in strijd met de planologische bestemmingsvoorschriften van het woongebied met landelijk karakter.

c) De louter functionele inpassing van een broodautomaat binnen woongebied met landelijk karakter is echter onvoldoende om dergelijke plaatsing stedenbouwkundig en ruimtelijk te aanvaarden.

Een aantal ruimtelijk aanvaardbare locaties voor de plaatsing van een broodautomaat kunnen onder meer de ligging zijn in kernen onmiddellijk bij een bakker in functie van de eigen zaak of in kleinere kernen of gehuchten waar geen voorzieningen zijn en er te weinig draagvlak is voor een bakker. Mogelijks kunnen ook inplantingen van deze automaten overwogen worden indien ze aansluiten bij een al bestaande dienstverlening waar gestopt wordt zoals tankstations of bepaalde parkeerterreinen of in de onmiddellijke nabijheid van een station, ... Naast deze specifieke locaties zal rekening gehouden moeten worden met de mogelijke hinder die kan ontstaan door het kortstondig stoppen van wagens en opnieuw vertrekken en dient geoordeeld te worden of hierdoor al dan niet hinder voor omwonenden ontstaat. Tevens moet gezocht worden naar een ruimtelijke integratie van de automaat binnen de gegeven context en bebouwing.

d) In voorliggende aanvraag is er geen direct verband met de locatie vast te stellen. Het enige gegeven betreft de ligging langs een steenweg met doorgaand verkeer. Dit is een onvoldoende reden om dergelijke inplanting ruimtelijk aanvaardbaar te maken. De broodautomaat zorgt voor mogelijke hinder door bijkomende verkeersbewegingen in die zin dat er moet gestopt worden en opnieuw vertrokken. Het gaat hier om een verbindingsweg waar dergelijke bijkomende bewegingen zo beperkt mogelijk moeten gehouden worden. Volgens het Provinciaal ruimtelijk structuurplan is deze steenweg een secundaire weg type I. Dergelijke wegen hebben als hoofdfunctie het verbinden op bovenlokaal niveau. Het toelaten van deze extra functie langs deze weg is niet verantwoord.

e) Hoewel de broodautomaat op zich een kleine constructie betreft, blijft dit volume een losstaand bijkomend element in de voortuin waar bebouwing of constructies in principe worden uitgesloten. De automaat wordt zonder meer voor de gevel geplaatst. Dergelijke constructie zal zich niet integreren in het straatbeeld. Er kan vastgesteld worden dat voor het goed in kwestie al een verstoring van het straatbeeld aanwezig is door de reclame op de voorgevel van het bedrijf zelf en de plaatsing van een aantal toestellen en machines die tentoongesteld staan langs de voorgevel. Het bijkomend voorzien van een broodautomaat die op zich niets te maken heeft met de plaatselijke bedrijvigheid is niet wenselijk.

Deze bijkomende constructie zal bijdragen tot de verdere verrommeling en de ontsiering van het straatbeeld. De automaat kan vanuit ruimtelijk standpunt niet worden toegestaan op deze plek en brengt de goede ruimtelijke ordening van de plaats in het gedrang.

De overwegingen in acht genomen komt de aanvraag niet in aanmerking voor vergunning, om volgende redenen:

- de louter functionele inpassing van een broodautomaat binnen woongebied met landelijk karakter is onvoldoende om dergelijke plaatsing stedenbouwkundig en ruimtelijk te aanvaarden;*
 - er is geen verband met de locatie vast te stellen; het betreft een weg met doorgaand verkeer waar bijkomende kortstondige bewegingen zo beperkt mogelijk moeten gehouden worden waardoor deze extra functie niet gewenst is;*
 - de voortuinstrook dient vrij te blijven van constructies; het bijkomend plaatsen van de broodautomaat zal bijdragen tot de verdere verrommeling en de ontsiering van het straatbeeld.*
- ...*

Dit is de bestreden beslissing.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Ontvankelijkheid wat betreft de tijdigheid van het beroep en het belang van de verzoekende partij

Uit het dossier blijkt dat de vordering tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

B. Ontvankelijkheid wat betreft de draagwijdte van de vordering en de bevoegdheid van de Raad

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partij stelt dat zij over een evident belang beschikt aangezien zij de aanvrager van de geweigerde stedenbouwkundige vergunning is.

2.

De verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van het verzoekschrift:

“ ...

Verwerende partij is nl. van oordeel dat de verzoekende partij met de opgeworpen middelen immers een nieuwe inhoudelijke beoordeling beoogt van de stedenbouwkundige aanvraag door de Raad voor Vergunningsbetwistingen. Verwerende partij beschikt echter over een discretionaire bevoegdheid bij de beoordeling van stedenbouwkundige aanvragen. Op grond van het beginsel van de scheiding der machten mag de Raad voor Vergunningsbetwistingen haar oordeel niet in de plaats stellen van die van verwerende partij. De Raad voor Vergunningsbetwistingen kan enkel een wettigheidscontrole doen, ze is geenszins bevoegd om de opportuniteit van een administratieve beslissing te beoordelen.

Zo oordeelde het Grondwettelijk Hof in haar arrest van 8 mei 2014:

“B.7.2. De beginselen van de onafhankelijkheid van de rechter en van de scheiding der machten zijn fundamentele kenmerken van de rechtsstaat.

B.7.3. Het rechterlijk toezicht dat de Raad voor Vergunningsbetwistingen uitoefent, betreft de externe en interne wettigheidscontrole, die niet zover gaat dat hij zijn beoordeling in de plaats zou kunnen stellen van de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van de administratie. Bij zijn controle mag de rechter zich immers niet begeven op het terrein van de opportuniteit, vermits dat onverenigbaar zou zijn met de beginselen die de verhoudingen regelen tussen het bestuur en de rechtscolleges.”

(GwH 8 mei 2014, nr. 74/2014)

De Raad voor Vergunningsbetwistingen mag zijn beoordeling dus niet in de plaats stellen van die van verwerende partij. In de uitoefening van het hem opgedragen wettigheidstoezicht is hij enkel bevoegd om na te gaan of de administratieve overheid de haar ter zake toegekende appreciatiebevoegdheid naar behoren heeft uitgeoefend (...).

Uw Raad oordeelde hieromtrent reeds het volgende:

(...)

Door de opgeworpen middelen van verzoekende partij toch te onderzoeken zou de Raad voor Vergunningsbetwistingen in de plaats van verwerende partij oordelen of de betrokken stedenbouwkundige vergunning al dan niet kon worden vergund. De Raad voor Vergunningsbetwistingen is hiertoe niet bevoegd.

(...)

Aangezien verzoekende partij voor het overige geen andere middelen aanvoert, is verwerende partij van oordeel dat het door verzoekende partij ingediende verzoekschrift tot vernietiging als onontvankelijk dient te worden afgewezen.

...”

3.

De verzoekende partij antwoordt hierop als volgt in haar wederantwoordnota:

“ ...

De verwerende partij roept de onontvankelijkheid van de het beroep in om reden dat de raad voor vergunningsbetwistingen niet bevoegd zou zijn om in de plaats van de verwerende partij te oordelen over de vergunning.

Nochtans is de motivering van het verzoek tot vernietiging bijzonder eenvoudig, klaar en duidelijk. De stelling van verzoeker is dat de argumentatie van verweerster geen hout snijdt.

Zulks impliceert in begrijpelijk Nederlands dat zij berust op feitelijk onjuiste motieven en dat verweerster faalt in haar motiveringsplicht. Uiteraard is het aan de raad voor vergunningsbetwistingen om wel degelijk te onderzoeken of de verwerende partij in haar beoordeling het zorgvuldigheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel of artikel 4.2.14 VCRO schendt.

...”

Beoordeling door de Raad

Op grond van artikel 4.8.2 VCRO, zoals het gold ten tijde van het instellen van het beroep, spreekt de Raad zich als administratief rechtscollege uit over de beroepen die worden ingesteld tegen vergunningsbeslissingen, zijnde uitdrukkelijke of stilzwijgende bestuurlijke beslissingen genomen in laatste aanleg, betreffende het afleveren of weigeren van een vergunning. Wanneer de verzoekende partij een middel aanvoert in de zin van artikel 15,4° Procedurebesluit en de Raad op grond van artikel 35 DBRC-decreet moet vaststellen dat het beroep gegrond is, vernietigt hij deze beslissing.

Deze bevoegdheid verleent de Raad in principe niet de mogelijkheid zich in de plaats te stellen van het vergunningverlenend bestuursorgaan. De bevoegdheid van de Raad is in beginsel beperkt tot een wettigheidscontrole. Uit de beoordeling ten gronde zal blijken of de verzoekende partij met succes een middel in de zin van artikel 15, 4° Procedurebesluit aanvoert dat tot vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden.

Uit het inleidend verzoekschrift blijkt alvast niet dat de verzoekende partij, minstens niet uitsluitend, zou aansturen op een nieuwe inhoudelijke beoordeling van de ingediende aanvraag tot het bekomen van een stedenbouwkundige vergunning.

De exceptie wordt verworpen.

V. ONDERZOEK VAN DE MIDDELEN – ENIG MIDDEL

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“ ...

Verzoekster heeft een vergunning gevraagd om een broodautomaat te plaatsen te Herne langs de Steenweg Asse 26.

Op 17 februari 2016 heeft de stedenbouwkundige ambtenaar een onverdeeld positief advies verleend. Daarenboven heeft het agentschap wegen en verkeer ook een gunstig advies verleend.

Niet tegenstaande er dus geen enkel negatief element in de aanvraag te vinden was en alle adviezen gunstig waren, heeft de gemeente de vergunning geweigerd om reden dat ‘het College de commerciële functies wenst te concentreren in het centrum’.

Verzoekster heeft hiertegen hoger beroep aangetekend, stellende dat (...)

Overwegende dat de deputatie de argumenten van de gemeente Herne zelfs niet in overweging heeft genomen, doch met heel andere argumenten is komen aanzetten om alsnog de vergunning te weigeren.

Aldus oordeelde de deputatie dat de functionele inpassing van een broodautomaat binnen woongebied met landelijk karakter onvoldoende is.

Bovendien zou er geen band zijn met de locatie en zou er een probleem zijn van verkeersveiligheid.

Deze argumentatie snijdt geen hout.

Er staan in Vlaanderen duizenden, meestal onvergunde broodautomaten in woongebied met landelijk karakter. Een broodautomaat is op geen enkele wijze strijdig met de stedenbouwkundige en ruimtelijke voorschriften.

Ook het argument dat er geen verband is met de locatie, is helemaal niet van stedenbouwkundige aard. A contrario zou men kunnen stellen dat een broodautomaat eerder op een invalsweg thuis hoort dan in een dorpskern.

Tot slot wordt zomaar een argument van verkeersveiligheid geponeerd zonder dat dit onderzocht is, laat staan bewezen. A contrario wijst verzoekster op het advies van het agentschap wegen en verkeer dat ten deze onverdeeld gunstig is.

...

2.

De verwerende partij stelt hieromtrent in haar antwoordnota het volgende:

“ ...

Verzoekende partij laat na om in het verzoekschrift een duidelijk middel aan te voeren.

Dit terwijl, volgens de vaste rechtspraak van de Raad van State, moet onder “middel” worden verstaan:

- 1. de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of van het geschonden rechtsbeginsel;*
- 2. de voldoende duidelijke omschrijving van de wijze waarop die regel of dat beginsel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden.*

(...)

Essentieel is daarbij dat er, zowel in hoofde van de Raad als van de tegenpartij, geen redelijke twijfel kan bestaan omtrent de regel of het beginsel waarvan de schending wordt aangevoerd (...).

Bovendien heeft ook uw Raad reeds geoordeeld dat een middel duidelijk en nauwkeurig moet zijn. De uiteenzetting van de middelen vormt immers een essentieel onderdeel van het verzoekschrift, omdat het aan de andere partijen toelaat zich te verweren tegen de grieven die ten aanzien van de bestreden beslissing worden aangevoerd, en de Raad in staat stelt de gegrondheid van die grieven te onderzoeken. De onduidelijkheid van een verzoekschrift schendt het tegensprekelijk karakter van de schriftelijke procedure en de rechten van de verdediging van de andere partijen. (...)

Een onduidelijk middel is ontoelaatbaar voor zover het tegensprekelijk karakter van het debat wordt geschonden. (...)

Aangezien het geenszins duidelijk is welke rechtsregel de bestreden beslissing zou hebben overtreden of welk rechtsbeginsel zou geschonden zijn, en er evenmin een omschrijving wordt gegeven van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel zouden zijn geschonden, is de verwerende partij van oordeel dat de kritiek van verzoekende partij ontoelaatbaar is.

Minstens is de kritiek ongegrond.

Met de bestreden beslissing wordt het volgende geoordeeld:

(...)

Uit het verzoekschrift blijkt daarentegen enkel dat de verzoekende partij een andere mening is toegedaan inzake de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening. Echter kan uit de opmaak van het verzoekschrift niet afgeleid worden of en waarom de verzoekende partij van oordeel is dat de verwerende partij in de bestreden beslissing bv. de grenzen van haar beoordelingsbevoegdheid heeft overschreden. Het komt de Raad hierbij ook niet toe om, in de plaats van de verzoekende partijen, uit hun uiteenzetting middelen te construeren en in de motivering van de bestreden beslissing op zoek te gaan naar antwoorden. (...)

Uit het verzoekschrift blijkt enkel dat verzoekende partij aan voorliggende aanvraag een andere inhoudelijke appreciatie geeft dan de deputatie. Dit impliceert echter niet ipso facto dat de deputatie bij haar beoordeling tot een onredelijke, laat staan een kennelijk onredelijke beoordeling van de aanvraag is gekomen.

Bovendien stelt verwerende partij vast dat verzoekende partij zich in haar verzoekschrift enkel steunt op een feitelijke beoordeling van de zaak en niet aantoonst dat de beslissende overheid bij de beoordeling van de bouw aanvraag, de grenzen van haar wettelijk toegekende appreciatiebevoegdheid zou hebben overschreden. (...)

Dit terwijl het afleveren van een vergunning meestal gepaard gaat met een zekere discretionaire bevoegdheid c.q. beleidsruimte ; de overheid maakt een bepaalde afweging omtrent de verenigbaarheid van het aangevraagde met de goede ruimtelijke ordening, wat uiteraard een bepaalde beleidsmatige invulling vergt. In een aantal gevallen zal deze discretionaire ruimte tot (quasi) nul worden herleid, ofwel omdat het voorschriftencorpus dermate dwingend en nauwkeurig is, ofwel omdat het gaat om gebruikelijke werken aan of in de omgeving van een bestaande constructie. (...)

De deputatie heeft bij de voorbereiding van de bestreden beslissing alle feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk vergaard, geïnventariseerd en gecontroleerd zodat ze met kennis van zaken en in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing kon komen.

Uit het bestreden besluit zelf blijkt dat de beslissing gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De deputatie heeft dan ook in alle redelijkheid geoordeeld dat voorliggende aanvraag niet vergunbaar is.

De bestreden beslissing geeft duidelijk aan door welke, met de goede plaatselijke aanleg of ruimtelijke ordening verband houdende, redenen zij is verantwoord, derwijze dat het de aanvrager mogelijk is om met kennis van zaken tegen de beslissing op te komen en dat uw Raad de hem opgedragen wettigheidscontrole kan uitoefenen, dat hij met andere woorden kan nagaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar bestreden besluit is kunnen komen. De motivering op zichzelf is afdoende. (...).

De motieven van de bestreden beslissing zijn bovendien duidelijk, concreet, nauwkeurig, pertinent (ter zake doend), waarachtig en bewezen door stukken uit het administratief dossier. De beslissing is geenszins gemotiveerd door een loutere stijlformule, ze is inhoudelijk onderbouwd door deugdelijke motieven. De juridische en feitelijke motieven

dragen de beslissing in alle redelijkheid. Bovendien is de motivering opgenomen in de bestreden beslissing zelf.

De kritiek van verzoekende partij is onontvankelijk, minstens is de kritiek ongegrond.

...

3.

De verzoekende partij verdedigt zich in haar wederantwoordnota als volgt:

“ ...

Aldus beweert verwerende partij zonder dat de gemeente dat al had voorgehouden dat er geen band zou zijn met de locatie en dat er een probleem zou zijn met de verkeersveiligheid.

Evenwel moet vooreerst worden vastgesteld dat dit argument nooit voorheen werd opgeworpen, laat staan objectief vastgesteld. Verweerster faalt dus in het toepassen van het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel waar zij zonder meer stelt dat er geen band zou zijn met de locatie, terwijl nergens wordt aangetoond waarom dit het geval zou zijn. De stelling van verweerster is volkomen gratis en op geen enkele wijze onderbouwd.

Even gratis is de bewering als dat der een probleem zou zijn met de verkeersveiligheid. Dit is gewoon nergens op gebaseerd. Er is geen enkel onderzoek, geen enkel argument in die richting. Verwerende partij kan in haar nota wel beweren dat een tegengestelde visie niet ipso facto impliceert dat zij bij haar beoordeling tot een onredelijke, of een kennelijk onredelijke beoordeling is gekomen. Feit is dat verweerster haar argumenten op geen enkel objectief element baseert.

Meer nog, het agentschap Wegen en Verkeer had ten deze een onverdeeld gunstig advies gegeven zodat verweerster door lukraak te beweren dat er een probleem is met de verkeersveiligheid, haar beslissing niet alleen feitelijk onjuist motiveert, doch bovendien ook juridisch tegen de elementen van het dossier ingaat.

...”

Beoordeling door de Raad

1.

De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat de verwerende partij in haar beoordeling de argumenten van de gemeente Herne niet heeft betrokken, doch geheel andere argumenten heeft aangehaald om de vergunning te weigeren. Zij stelt voorts dat de gehanteerde motieven, met name het feit dat er geen verband is met de locatie en het argument van de verkeersveiligheid, geen hout snijden.

De Raad merkt evenwel op dat de verwerende partij – gegeven de devolutieve werking van het administratief beroep – de aanvraag in haar volledigheid onderzoekt. Dit impliceert dat zij de aanvraag opnieuw beoordeelt naar legaliteit en opportuniteit, zonder daarbij te zijn gebonden door de motieven van het college van burgemeester en schepenen in de beslissing in eerste aanleg dan wel door de door verzoekende partij aangevoerde beroepsargumenten.

2.1.

De verwerende partij stelt in haar antwoordnota dat de verzoekende partij zich in haar verzoekschrift beperkt tot loutere opportuniteitskritiek en niet aantoonst dat zij in de bestreden beslissing de grenzen van haar wettelijk toegekende appreciatiebevoegdheid heeft overschreden.

In de wederantwoordnota verwijst de verzoekende partij voor het eerst naar het feit dat de Raad dient te onderzoeken of het zorgvuldigheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel of artikel 4.2.14 VCRO werd geschonden. Evenwel zijn deze beginselen en artikelen niet terug te vinden in het verzoekschrift, nochtans dient een middel om op ontvankelijke wijze in de debatten te kunnen worden gebracht, uiteengezet te worden in het inleidend verzoekschrift. Dit is in deze niet het geval.

Voor zover voormelde beginselen en artikelen in de wederantwoordnota worden ingeroepen en hierbij een uitbreiding vormen van het initiële middel, is deze uitbreiding van het middel onontvankelijk.

2.2.

De verzoekende partij beperkt zich slechts tot de stelling dat de argumenten van de verwerende partij in de bestreden beslissing geen hout snijden. Nochtans blijkt uit de bestreden beslissing duidelijk dat de verwerende partij van mening is dat voor de plaatsing van een broodautomaat dient gekeken te worden naar *“de ligging (...) in kernen onmiddellijk bij een bakker in functie van de eigen zaak of in kleinere kernen of gehuchten waar geen voorzieningen zijn en er te weinig draagvlak is voor een bakker.”* En nog: *“Mogelijks kunnen ook inplantingen van deze automaten overwogen worden indien ze aansluiten bij een al bestaande dienstverlening waar gestopt wordt zoals tankstations of bepaalde parkeerterreinen of in de onmiddellijke nabijheid van een station, ...”*

Verder stelt de verwerende partij ook dat naast deze specifieke locaties rekening dient gehouden te worden met *“de mogelijke hinder die kan ontstaan door het kortstondig stoppen van wagens en opnieuw vertrekken en dient geoordeeld te worden of hierdoor al dan niet hinder voor omwonenden ontstaat. Tevens moet gezocht worden naar een ruimtelijke integratie van de automaat binnen de gegeven context en bebouwing”*. Vervolgens past de verwerende partij deze criteria toe op de huidige aanvraag en komt tot de conclusie dat de broodautomaat gelegen aan een secundaire weg type I niet wenselijk is.

2.3.

De verzoekende partij toont in haar verzoekschrift, noch in haar wederantwoordnota, aan dat de verwerende partij in deze onredelijk is geweest in haar motivering en verwijst slechts naar het feit dat *“in Vlaanderen duizenden, meestal onvergunde broodautomaten in woongebied met landelijk karakter”* te vinden zijn en beperkt zich verder slechts tot het weerleggen van de argumenten van de verwerende partij. De enkele omstandigheid dat de verzoekende partij ter zake een andere opinie koestert, volstaat op zich niet om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten.

Het middel wordt verworpen.

BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. De Raad verwerpt de vordering tot vernietiging.
2. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, ten laste van de verzoekende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 20 februari 2018 door de derde kamer.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de derde kamer,

Yannick DEGREEF

Filip VAN ACKER